

[Indenrigsministeren.]

det ville være meget lykkeligt, om disse to lovforslag kunne gennemføres i dette folketingsår, det gælder i hvert fald strukturloven, idet vi ellers ikke vil kunne overholde de tidsterminer, jeg har forstået vi i og for sig alle tilstræber at overholde; styrelsesloven haster det vel knap så meget med, men i hvert fald revisionen af den kommunale inddeling skulle gerne være lovfæstet inden dette folketingsårs udgang, så reformkommissionen kan komme i arbejde.

Det var vel navnlig hr. Alfred Bøghs og hr. Poul Sørensens betragtninger, der fremkaldte sorg i mit sind. Jeg forstår, at man sådan er ved at gå lidt på afstand af det, der var opnået enighed om i kommunallovskommissionen, hvor man jo nåede frem til et kompromis, tiltrådt fra alle sider, om det centrale spørgsmål vedrørende bykommuner og omegnskommuner, nemlig at kommuner, der udgør ét bysamfund, normalt skal være én kommune. Jeg forstår som sagt både på hr. Alfred Bøgh og hr. Poul Sørensen, at man nu — må jeg bruge det udtryk — er lidt på vej bort fra dette princip. Hr. Alfred Bøgh brugte udtrykket, at vellede, store kommuner ikke bør indgå i centralkommunerne. Og hr. Poul Sørensen talte om en udvikling på frivillighedens grund, og at flest muligt omegnskommuner bør forblive selvstændige.

Det er naturligvis et problem, vi kommer til at diskutere særdeles indgående i det 21 mands udvalg, jeg nu regner med bliver nedsat, men jeg har vedvarende den opfattelse, at medmindre vi fastholder grundprincippet i lovforslaget, får vi ikke en rationel løsning af strukturproblemet landet over.

Jeg forstår udmærket godt de synspunkter, der fremføres i omegnskommunerne, i dem, vi kan kalde de store, vellede kommuner, de kommuner, som gennem en årrække har løst deres kommunale problemer på en måde, der ikke lader sig klandre. Jeg forstår meget vel disse synspunkter, men heroverfor står jo hensynet til det, vi kan kalde helhedsindtrykket af det bysamfund, hvorom det drejer sig, altså sikkerheden for, at arbejdet koordineres inden for det, der reelt er ét bysamfund. Men det er da klart, at også jeg har fået

henvendelser fra mine partifæller i omegnskommunerne, der vel bedømmer problemet på nøjagtig samme måde, som jeg forstår hr. Poul Sørensens partifæller i de store omegnskommuner gør det, og det er klart, vi ikke uden videre kan feje disse henvendelser til side, og derfor må vi meget indgående drøfte problemet i det kommende udvalg.

Til hr. Alfred Bøgh vil jeg gerne sige, at det er mit indtryk, at vi er nået temmelig langt frem under udvalgsarbejdet, idet alle spørgsmål, der indtil videre er stillet fra administrationen vedrørende de to lovforslag, så vidt jeg kan se, er besvaret, så vi har altså et ganske godt grundlag for at gå videre med arbejdet i udvalget.

Hr. Sigsgaards udgangspunkt synes at være det stik modsatte af de herrer Alfred Bøghs og Poul Sørensens. Jeg skal ikke knytte så mange kommentarer til det, hr. Sigsgaard har sagt. Han mener, at de 6.000 indbyggere, der er foreslået som det befolkningsmæssige grundlag for sognekommunerne, vel nok vil være passende til løsning af de opgaver, kommunerne i øjeblikket har, men at det i fremtiden vil være for lidt. Det problem kan vi naturligvis se på, vi kan diskutere det, men dets løsning afhænger vel også af, i hvilken retning opgavefordelingen mellem kommunerne kommer til at gå. Jeg vil nu for min del være betænkelig ved at søge at presse en udvikling frem, der gør kommunerne befolkningsmæssigt alt for store, specielt hvor de ligger i de tyndt befolkede egne.

Hr. Sigsgaard pegede også som tidligere på, at han ønskede færre amtskommuner. Jeg vil gerne gentage, hvad jeg dengang sagde, at jeg nok vil være lidt betænkelig ved at gå bort fra det, der har traditionen for sig, det, der er det indarbejdede, men jeg er ikke blind for, at der må ske væsentlige ændringer af grænserne mellem amtskommunerne, og at dette vel nok i adskillige tilfælde må føre til, at amtskommuner sammenlægges til én amtskommune eller rettere én sekundærkommune.

Til hr. Arthur Jacobsen vil jeg gerne sige, at det jo var klart for os alle, at det var en borgmester i en købstad, der talte, og det varmede mig naturligvis om hjertet, for jeg har jo også mange partifæller i købstæderne, som ser anderledes på disse